

Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет

ІСТОРІЯ ОЧИМА МОЛОДИХ ДОСЛІДНИКІВ

Матеріали регіональної науково-практичної
конференції молодих вчених, аспірантів,
здобувачів, магістрантів

Випуск III

Рівне – 2008

УДК.930.1
ББК 63
I - 90

Історія очима молодих дослідників. Збірник наукових праць.
Випуск 3 / Редкол.: В.Шеретюк, Л.Галуха, П.Савчук, Р.Давидюк. –
Рівне: РДГУ, історико-соціологічний факультет, 2008. – 287 с.

Збірник містить результати наукових пошуків з актуальних
проблем української та світової історії, виголошені на регіональній
науковій конференції молодих вчених, аспірантів, здобувачів,
магістрантів 13 грудня 2006 року (Рівне, РДГУ, історико-соціологічний
факультет).

Редколегія:

Шеретюк В.М. – голова редколегії, кандидат історичних наук, доцент
Галуха Л.Ю. – заступник голови редколегії, кандидат історичних наук,
доцент
Савчук П.О. – кандидат історичних наук, професор
Давидюк Р.П. – кандидат історичних наук, доцент

Літературне редагування:

Бородинська Л.І. (розділи 1,3)
Кревська Г.А. (розділ 2)
Тимочко І.Б. (розділ 1)

Рецензенти:

Троян С.С. – доктор історичних наук, професор
Жилюк С.І. – доктор історичних наук, професор

Рекомендовано до друку Вченою Радою Рівненського державного
гуманітарного університету (протокол № 11, від 27.06.2008 р.)

© Історико-соціологічний факультет РДГУ
© Українське історичне товариство при
історико-соціологічному факультеті РДГУ

відкритим голосуванням. Особливим списком за таких умов ішли найвищі партійні ієрархи.

За такої системи у тоталітарних парламентах та інших „виборних” представницьких органах засідали керівні партійні функціонери, представники адміністративно-виконавчої й господарської номенклатури. Ці профановані парламенти починали і завершували свої засідання величальними оваціями на адресу вождів. Історія не зафіксувала жодного випадку, коли б такі „законодавчі інститути” не схвалили внесені вищими партійними органами законопроекти чи піддали їх критиці. Роль парламентів у тоталітарних країнах зводилася виключно до формального чинника, що використовувався як своєрідний „камуфляж” безальтернативної влади партійно-олігархічної диктатури на чолі з вождем.

За словами Черчілля, фашизм був тінню, або, скоріше, потворною дитиною комунізму. А відомий професор-соціолог Л.Стурце слідом за Боркенау підкреслював, що по суті між Росією і Італією є лише та різниця, що „більшовизм є лівим фашизмом, тоді як фашизм є правим більшовизмом”. В одному зі своїх листів до В.Молотова вчений зі світовим ім'ям, за два роки до своєї смерті (1934 р.), не побоявся написати: „Ви розсіваєте культурним світом не революцію, а з величезним успіхом фашизм. До вашої революції фашизму не існувало” [7, с. 18-20].

Отже, партійно-політична система держави від самого початку її легітимізації та створення заклала ті засади, ті психологічні механізми, що формують у людей ту масову свідомість, яка не вміє, а пізніше вже й не може, протистояти тоталітаризму у всіх його проявах і призвела до загальновідомих, горезвісних наслідків.

Джерела і література:

1. Верт Н. История Советского государства. 1900-1991. – М., 1999. – 468 с.
2. Комунізм и национал-социализм: сравнительный анализ // Политическая наука. – М. 2000. – № 4. – С. 7-17.
3. Марущак М.Й. Історія дипломатії ХХ ст. Курс лекцій. – Львів: „Бескид Біт”, 2003. – 304 с.
4. Моринець Н.В. Образ „іншого” – від первинного нарцисизму до аргументу ідеологічної риторики // Наукові записки: теорія та історія культури. – К.: 2002. – Т. 20-21. – С. 10-16.
5. Мурашко Г.П. К дискуссии о типах тоталитаризма // Вопросы истории. – 2001. – № 8. – С. 107-113.
6. Трубайчук А., Розумюк В. Що таке тоталітаризм? // Пам'ять століть. – 1999. – № 6. – С. 16-29.
7. Холод В. Тоталітаризм – демагогія ідеології // Персонал.– 2006.– № 8. – С. 17-21.

УДК:327 (5+73)

Козлюк Р.В.,
магістр історико-соціологічного факультету РДГУ
Науковий керівник:
доц. Северова О.В.

СЕРЕДНЯ АЗІЯ І КАВКАЗ: МІЖ РОСІЄЮ І США

На даний час це є дуже актуальним. Чого варті лише відносини між Росією та проамериканською Грузією. Про їхні суперечки говорить весь світ. На нашу думку, боротьба між Росією та США за вплив на політику держав Кавказу і Середньої Азії буде продовжуватися і в наступні роки, а може й десятиліття.

Район Кавказу і Середньої Азії охоплює 8 держав: Грузію, Вірменію, Азербайджан, Казахстан, Киргизстан, Узбекистан, Таджикистан, Туркменістан.

До розпаду Радянського Союзу імперське панування Кремля в Середній Азії і на Кавказі не ставилося під сумнів. Проте після 1991 р. відбулися істотні зміни. Виникли вісім незалежних і слабких держав у регіоні. Це створило всі передумови для гострого геополітичного суперництва між регіональними і глобальними великими силами. Претензії на вплив на колишні радянські республіки в Середній Азії і на Кавказі мають Туреччина і Іран, але основними претендентами для переваги в регіоні є Росія і США [2; 43].

Основні цілі Росії в цьому регіоні – повернути колишні радянські республіки в російський геополітичний простір, законсервувати їх минулу роль „сировинного придатка” і залишити в своїх руках охорону їх зовнішніх меж, ослабити вторгнення іноземного (не російського) капіталу в економіку регіону і вплив на них інших держав світу, особливо ісламських [7; 32].

Для зовнішньої політики Російської Федерації в сучасній геополітичній ситуації Середня Азія і Кавказ мають величезне значення, особливо якщо йдеться про формування ефективної системи регіональної безпеки. Безпека південних меж Росії безпосередньо залежить від розвитку подій в регіоні; велике значення при цьому мають традиційні економічні і гуманітарні зв'язки між Росією і державами цього регіону. Збереження впливу Росії на пострадянському просторі, у тому числі і в Середній Азії та Кавказі, є частиною зусиль, спрямованих на підтримку і зміцнення позицій Росії в світі.

США є порівняно новим геополітичним учасником гри для регіону Середньої Азії і Кавказу, але її вплив постійно збільшується. Як підтвердження тому американці вже мають у своєму розпорядженні війська і бази в деяких з кавказьких і середньоазіатських республіках. США є найбільшим потенційним ринком каспійської нафти і газу. США як найбагатша держава в світі є найбільшим інвестором у нафтовій і газодобувній індустрії Казахстану, Туркменістану і Азербайджану [5; 19-20].

Посилення впливу в районі Кавказу і Середньої Азії було важливою, але не головною метою євразійської політики Вашингтону в період з 1991-2001 рр. У фокусі американської уваги була Росія. З початком розпаду Радянського Союзу і до 11-го вересня 2001 року основною метою американської політики в Євразії було запобігання відродженню Радянської імперії. США заохочували тенденції геополітичного плюралізму в Середній Азії і на Кавказі, щоб вивести регіон з російської сфери впливу [3; 37].

На початку XXI століття економічна і військово-політична присутність США на Кавказі і в Середній Азії вже досить відчутна. Війна проти талібів в Афганістані стала приводом і причиною встановлення американських військових баз в Узбекистані і Киргизстані. Вашингтон також веде переговори і про бази в Таджикистані. Весною 2002 р. американські військові радники з'явилися в Грузії. Все це стало можливим після того, як восени 2001 р. Росія відмовилася від принципу недопущення постійних військових баз третіх країн на території країн СНД.

Після 2001 р. зріс вплив США на внутрішню політику колишніх республік. Американська адміністрація підтримала „революцію троянд” у Грузії в 2003 році. Зміна влади в Азербайджані і електоральний успіх І.Алієва також отримав підтримку Сполучених Штатів. Опозиційні виступи у Вірменії на початку 2004 р. експерти також пов'язують з політикою США [7; 33-34].

Одна з основних причин того, що Росія поступово втрачає свій вплив у Середній Азії і на Кавказі – це неможливість Москви допомагати фінансово бідним країнам регіону [10; 177]. В той же час США готові інвестувати гроші у формі допомоги і позик, намагаючись виграти політичні дивіденди. У американському проекті бюджету за 2004 р. допомога трьом середньоазіатським республікам була збільшена. Узбекистан отримав 42 млн. дол. проти 31,5 млн. дол., а 2003 р., Киргизстан – 40 млн.дол. проти 36 млн.дол. за 2003 р. і Таджикистан – 35 млн.дол. проти 22,5 млн.дол. за 2003 р. Допомога для маленької Вірменія ще більша – 90 млн. дол. [5; 21].

У районі Кавказу Грузія і Азербайджан ясно заявили про свою прозахідну орієнтацію і навіть висловили бажання приєднатися до НАТО. З середньоазіатських держав найтвердішим союзником США є Узбекистан, у якого є претензії бути регіональною силою номер один. До все більш близьких зв'язків з Вашингтоном прагнуть Киргизстан і Таджикистан. Несподівано на початку 2003 р. президент Туркменістану звернувся до США з проханням про допомогу в розвитку нафто- і газодобування. Навіть Казахстан, в якому є величезний відсоток етнічних росіян, готовий лавірувати між Москвою і Вашингтоном, щоб отримати більше вигод. На сьогоднішній момент з твердою проросійською орієнтацією залишається тільки Вірменія, яка бачить у російському чиннику єдину можливість компенсувати своє ізольоване географічне положення і транспортну блокаду з боку Азербайджану і Туреччини[1; 17].

Яскравим прикладом протистояння між США і Росією стала Грузія. Ще починаючи з 2003 р., коли президентом Грузії став М.Саакашвілі, відносини з Росією починають погіршуватися. В наступні роки вони тільки продовжували загострюватися. Вершини вони досягли у 2007 році. Взимку конфлікт виник через припинення російською стороною постачання енергоносіїв у Грузію. Пізніше з Росії почали виселяти, через боязнь терактів, осіб кавказької національності, в основному це були грузини. Це викликало критику не тільки грузинської сторони, але й міжнародного співтовариства. Грузія і надалі вимагає, щоб російські збройні сили залишили територію Абхазії. На цьому конфлікти не припинилися. 6 серпня 2007 р. на територію Грузії впала ракета. Грузинська сторона заявила, що вона російська. У кінці серпня в повітряному просторі Грузії були помічені російські військові літаки. Всі ці звинувачення Москва відкидає, заявляючи, що вона до цього не причетна. Можна сказати, що між двома державами розпочалася „холодна війна”, перевага в якій аж ніяк не належить Грузії. Незважаючи на американську фінансову допомогу грузинському керівництву, Росія і надалі має значний вплив на Грузію. Також не на користь останньої є її нестабільна внутрішньополітична ситуація. У листопаді 2007 р. почалися виступи опозиції, яка була незадоволена політикою нинішньої влади. Все це призвело до того, що були призначенні дострокові президентські та парламентські вибори. Таким чином прозахідне керівництво Грузії може втратити владу в країні. Боротьба за Грузію між США і Росією продовжується [6; 209-210].

Загалом у регіоні в Середній Азії і на Кавказі поступово оформляється нова геополітична конфігурація, при якій посилена присутність американців збалансована фактом, що Росія контролює

основні маршрути експорту нафти і газу. На користь Москви – наявність дуги нестабільності на південь від Середньої Азії і Кавказу, яка включає Афганістан, Іран і райони, населені курдами. Племенні ворожнечі в Афганістані і режим ісламізму в Ірані поки що закривають шлях каспійській нафті і газу до портів Індійського океану. Серйозне ослаблення російських геополітичних позицій може наступити, якщо Афганістан стане надійнішою і стабільнішою державою або якщо фундаменталісти будуть витіснені з влади в Ірані [8; 35-36].

Загалом же сучасне геополітичне становище Росії можна однозначно оцінити як надзвичайно важке, а можливості геополітичного розширення – як надзвичайно обмежені [4; 29].

Отже, політика Росії в Середній Азії і на Кавказі, як основного учасника економічних відносин, формування регіональних комплексів безпеки і центру тяжіння на пострадянському просторі, її двосторонні контакти з країнами регіону піддавалися коректуванню не раз, але незмінним залишався курс на добросусідські відносини. За роки незалежності створена ціла система економічних, науково-технічних і культурних зв'язків, укріплена і розширена загальна інфраструктура комунікацій і засобів зв'язку. Всі держави регіону зацікавлені в зміцненні двосторонніх відносин і у вирішенні проблем безпеки, мають відносно налагоджену взаємодію в боротьбі проти міжнародного тероризму, незаконного розповсюдження наркотиків і інших нетрадиційних погроз [9; 474].

Таким чином, говорити про остаточне витіснення Росії Вашингтоном ми не можемо. Так само непродуктивно зводити російсько-американські відносини в Середній Азії і на Кавказі до формату суперництва і навіть конфронтації. Росії на південних кордонах потрібна стабільність. Якщо говорити цинічно, то не так вже важливо, хто зуміє цю стабільність забезпечити. І якщо у Кремля немає ресурсів для того, щоб грати роль регіонального поліцейського, то чи не простіше розділити ці функції з Вашингтоном. Американізація регіону – не таємна антиросійська змова. Це – геополітичний тендер, який Росія програла багато в чому завдяки власним помилкам. У американській присутності зацікавлені більшість країн регіону. Таким чином, США і Росія на Кавказі приречені на співпрацю. І якщо у перших є матеріальні ресурси, то у других реальний досвід управління політичними процесами в регіоні. Сьогодні російській дипломатії треба навчитися жити з американською присутністю, опанувавши по ходу справи істину, що регіональна безпека важливіша за тактичні розбіжності і суперечності, а стабільність краще забезпечувати спільно [2; 46].

Джерела і література:

1. Арбатова А. Національна політика Росії в багатополарному світі // Світова економіка і міжнародні відносини. – 2000. – № 10. – С. 15-18.
2. Вовк В. Харитонова Н. Зовнішньополітичні пріоритети країн Центральної Азії // Азія і Африка сьогодні. – 2004. – № 9. – С. 40-46.
3. Гусаков В. Зовнішньополітичні альтернативи незалежного Казахстану // Людина і політика. – 2001. – №1. – С. 35-43.
4. Гусаков В. Десятирічний досвід незалежності Киргизстану // Людина і політика. – 2001. – № 6. – С. 27-34.
5. Дубін В. Росія та сусіди: проблеми взаєморозуміння // Критика. – 2005. – №5. – С. 17-21.
6. Кара-Мурза С.Г. Експорт революції: Ющенко, Саакашвілі... – М.: Алгоритм, 2005.
7. Касенов У. Нова „велика гра” в Центральній Азії // Азія і Африка сьогодні. – 2004. – № 5. С. 29-34.
8. Нарочницька Н.А. Політика Росії на порозі третього тисячоліття // Міжнародне життя. – 1996. – № 9. – С. 26-40.
9. Орлов А.С., Георгієв В.А., Георгієва Н.Г., Сивохіна Т.А., Історія Росії. – М.: Проспект, 2003.
10. Сергійчук І.М. Новітня історія країн Азії та Африки (1918 – кінець ХХ ст.): Посібник для студентів вищих навчальних закладів. Університетська книга, 2002.

УДК 94 (4) + 94 (477)

Іванченко О.В.,
аспірант РДГУ
Науковий керівник:
проф. Постолювський Р.М.

ДІЯЛЬНІСТЬ ВИШЕГРАДСЬКОЇ ГРУПИ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ТА СПІВПРАЦЯ З УКРАЇНОЮ

Вишеградська Група була створена в лютому 1991 року в результаті зустрічі лідерів Угорщини, Польщі й Чехословаччини. Спочатку члени цієї Групи мали на меті винятково політичні цілі: трансформація інфраструктури, що залишилася в спадщину від Варшавського Договору й Ради Економічної Взаємодопомоги, взаємне співробітництво у військовій сфері й проведення спільної політичної лінії щодо Заходу з метою форсування процесу вступу до ЄС. Незважаючи на опір СРСР і завдяки погодженим Заходом, Вишеградській Групі вдалося швидко здійснити розпуск ОВД і РЕВ. Однак надії на швидке членство в ЄС виявилися дещо перебільшеними.

До 1992 року, у зв'язку з розпадом Радянського Союзу, фактори колективної безпеки, що були однією з мотивацій при створенні

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ	3
Мирончук М. ЗАХІДНИЙ ВЕКТОР ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО.....	3
Прокопчук С. БЕРЕСТЕЦЬКА БИТВА 1651 р. У НАЦІОНАЛЬНОМУ ЛІТОПИСІ XVII-XVIII ст.....	8
Парфенюк В. ПЕРЕЯСЛАВСЬКА РАДА У МІФАХ ТА ФАКТАХ.....	14
Мельник І. СОЮЗ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ ТА ЙОГО БОРОТЬБА ЗА ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ.....	22
Копищик А. ПОЛІТИКА УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ ЩОДО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН: СУЧАСНА ВІТЧИЗНЯНА ІСТОРІОГРАФІЯ ПРОБЛЕМИ.....	28
Кукурудза А.Р. ІДЕЙНО-НАЦІОНАЛЬНА СУТНІСТЬ АВТОКЕФАЛІЇ УАПЦ.....	32
Рачок В. УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ НА ВОЛИНІ У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД.....	39
Фалат О. ПОЛІТИКА ПОЛЬСЬКОЇ ВЛАДИ ЩОДО УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ НА ВОЛИНІ У 30-Х РОКАХ ХХ СТОЛІТТЯ.....	47
Самсонюк Т.М. ДІЯЛЬНІСТЬ КАРАЛЬНО-РЕПРЕСИВНИХ ОРГАНІВ У ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ 1939-1941 РР.: РАДЯНСЬКА ТА ПОСТРАДЯНСЬКА ІСТОРІОГРАФІЯ.....	53
Кратюк І.Б. „ДОПОМІЖНА УКРАЇНСЬКА ПОЛІЦІЯ” ЯК СУБ’ЄКТ ГОЛОКОСТУ.....	63
Михальчук Р. ЖОВТЕНЬ 1942-ГО: ТРАГЕДІЯ МІЗОЦЬКИХ ЄВРЕЇВ.....	68
Писцьо В. СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКИХ ОСТАРБАЙТЕРІВ У РОКИ НІМЕЦЬКО-РАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ.....	78
Карпуніна Т.О. ХОЛІМСЬКО-ВОЛИНСЬКА ТРАГЕДІЯ, ЇЇ ПЕРЕДУМОВИ, ПЕРЕБІГ, НАСЛІДКИ.....	85

Вертелецька Н.В. ОСОБЛИВОСТІ „РАДЯНІЗАЦІЇ” НА РІВНЕНЩИНІ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.....	91
Бондарчук-Саввон Н.С. МІСТО ІЗЯСЛАВ У ЕТНОНІМАХ ТА ТОПОНІМАХ.....	96
ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ СВІТОВОГО РОЗВИТКУ	103
Калитюк О.О. СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК ТА ПРАВОВІ ОСНОВИ ХЕТТСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.....	103
Петлюк І.В. БОСНІЙСЬКІ СЛОВ’ЯНИ-МУСУЛЬМАНИ: ТРАНСФОРМАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ САМОСВІДОМОСТІ (XV – поч. ХХ ст.).....	109
Давидчук С.Ю. ІНКОРПОРАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕЛІТИ В РОСІЙСЬКЕ ДВОРЯНСЬКЕ СЕРЕДОВИЩЕ У XVIII ст.....	117
Кедрук О.П. „ОСВІЧЕНИЙ АБСОЛЮТИЗМ”: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА.....	124
Шмид О.П. ЧЕСЬКА АГРАРНА КОЛОНІЗАЦІЯ ВОЛИНІ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ ст.....	129
Івчик Н.С. ТЕНДЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ РОСІЇ ЩОДО НІМЦІВ ВОЛИНІ У ХІХ ст.....	136
Нагорнюк О.М. ДЕМОГРАФІЧНИЙ СКЛАД РОСІЙСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МЕНШИНИ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНІ В 1920-х -1930 рр.....	145
Долганов П.С. МІЩАНСЬКЕ БРАТСТВО – АРТИКУЛЯТОР ІДЕЇ ЗМІН СОЦІАЛЬНИХ РОЛЕЙ СУБ’ЄКТІВ ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОГО ПОЛІТИКУМУ.....	150
Бунечко С.М. НАЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ КРЕДИТУВАННЯ ТОРГОВЦІВ У ПОЛЬЩІ (1930-ті РОКИ).....	156
Сухий П.В. КОЗАЧІ ФОРМУВАННЯ У ВЕРМАХТІ ТА СС.....	163
Галуза В.П. УКРАЇНСЬКА „ЦІНА” ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ТА У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНАХ – ТАЄМНИЦЯ ЗА СІМОМА ЗАМКАМИ?.....	171
Федюкевич О.В. ПАРТІЙНО-ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА ДЕРЖАВИ: ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ПРАВЛЯЧИХ СИЛ.....	178

Козлюк Р.В. СЕРЕДНЯ АЗІЯ І КАВКАЗ: МІЖ РОСІЄЮ І США.....	184
Іванченко О.В. ДІЯЛЬНІСТЬ ВИШЕГРАДСЬКОЇ ГРУПИ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ТА СПІВПРАЦЯ З УКРАЇНОЮ.....	188
Коломис Р.В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ: ШЛЯХИ РОЗВИТКУ.....	193
Желізняк В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЯК СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ФЕНОМЕН: ВИТОКИ І СТАНОВЛЕННЯ.....	203
ДУХОВНО-КУЛЬТУРНЕ ЖИТТЯ.....	206
Ісічук Т.С. ХРИСТІЯНСЬКИЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ КИЇВСЬКОЇ РУСИ.....	206
Бородинська Л.І. ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ СВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН В УМОВАХ ДРУГОЇ РЕЧІ ПОСПОЛИТОЇ.....	212
Єфимець А.К. НА ДДНІПРЯНСЬКІ ЕМІГРАНТИ У КУЛЬТУРНОМУ ЖИТТІ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНИ (1921-1939).....	217
Пивоварчук Н.М. МІЖВОЄННА ПРАГА – РОСІЙСЬКИЙ ОКСФОРД.....	222
Олексій Заворотній БЕРЕСТЕЦЬКА СІЧА. ДРАМА.....	226
ЗМІСТ.....	285

Наукове видання

Історія очима молодих дослідників

*Збірник матеріалів регіональної наукової конференції
молодих вчених, аспірантів, здобувачів, магістрантів*

Випуск 3

Відповідальні за випуск: **Шеретюк В.М.** – кандидат історичних наук,
доцент, декан історико-соціологічного
факультету РДГУ
Галуха Л.Ю. – кандидат історичних наук,
доцент, заступник декана історико-
соціологічного факультету РДГУ

Комп'ютерна верстка: *Бородинська Л.І., Самсонюк В.Б., Третяк О.Ю.*
Комп'ютерний макет: *Третяк О.Ю.*

Позиція редколегії може не збігатися з думками авторів
Відповідальність за наукову точність і грамотність матеріалів несуть
автори та їх наукові керівники

Підписано до друку 15.07.2008 р. Формат 60x84 1/16.
Гарнітура Times New Roman. Папір офсетний.
Друк ізографічний. Умовин. друк. арк. 15,2.
Наклад 100 прим. Зам. №55/1.

Адреса редакції: кафедра політичних наук, Рівненський державний гуманітарний
університет, вул. Остафова, 29, м. Рівне, 33027.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
редакційно-видавничого відділу
Рівненського державного гуманітарного університету